

בשנר

ידיעות קיבוץ הזרע - כ"ה אייר התשע"ט - 30.05.2019

ליום ירושלים · המלצות לביקור בעיר
דן אשכרי ואילת ראטס | עמוד 6

רשמים מביקור בחברון
חוריס הרמן | עמוד 4

תוכן עניינים

3 | עדכונים מהנעשה בקיבוץ

עדכוני תרבות / איריס רפאלי
עדכון מהספרייה / יעל כרמי
מהנעשה בחינוך / עידית עזר
מהנעשה במדגה / צוות המדגה

4 | המדור לשיתוף הציבור

רשמים מביקור בחברון / מוריס הרמן

6 | ליום ירושלים - המלצות לביקור בעיר

/ דן אשכרי ואילת ראטס

9 | ענייני השעה

תוכנית אב לתנועת רכבים וחניות בקיבוץ -
האם כך צריך להתנהל דיון ציבורי? / נועה סולומון טל
הכול פוליטי / דבורה כדיר וחברים נוספים

9 | חברים משתפים

/ לנה נוימרק

10 | היה היה

חגיגות ל"ג בעומר / צוות הארכיון

12 | תרבות ופנאי

פינת התובנה / בועז בש מרץ'
טיפת מיתולוגיה / אהוד דור
קווים לדמות / שבתאי פרידמן

13 | שביליסטים

יומן מסע / ניר רענן

15 | לקראת שבת

פרשות השבוע / דובי זמר
אחרי הכל שיר
סוף פסוק

15 | לוח מודעות

16 | שו"ת

פיליפ פרידלנדר / דני נהב

מערכת בשער

עורכת
אילת ראטס

עיצוב ועריכה גרפית
אנה אבריאל

טלפון
050-7450642

דוא"ל
bashaar.hazorea@
gmail.com

השתתפו בגיליון זה

איריס רפאלי, יעל כרמי,
עידית עזר, צוות המדגה,
מוריס הרמן, דן אשכרי,
דבורה כדיר וחברים נוספים,
לנה נוימרק, צוות הארכיון,
בועז בש מרץ', אהוד דור,
שבתאי פרידמן, ניר רענן,
דובי זמר, דני נהב
ואילת ראטס.

הגהה

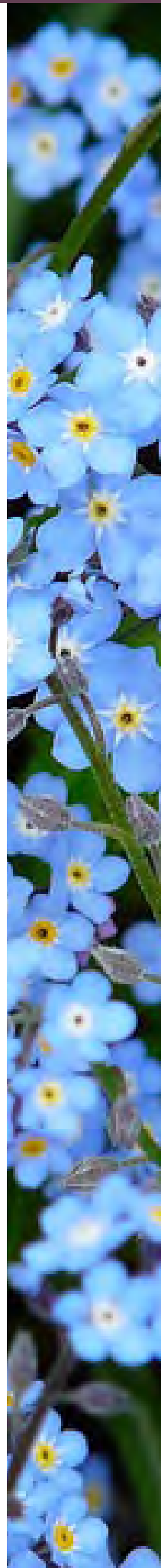
מרים גרוס ועמוס אורן

תמונת שער

צילום: צאלה שחף

הפצה

יעל טיקטין, רינה רשקוב

• בשעה 17:00 ניפגש בדשא הגדול ונתרשם מביכורי הענפים.

• בשעה 17:30 - **טקס שבועות**

• 18:30-20:00 - **ארוחת ערב בחדר האוכל**

• 20:00 - **שירה בציבור בדשא של המוזאון, עם האחת והיחידה - שרה'לה שרון!**

יום ראשון ה-9.6 בשעה 17:30 - טורניר כדורגל ענפים. תתחילו להתארגן בקבוצות...

יום שישי ה-28/6 - **מסיבת בריכה** בשעות 12:00-16:00, עם מוזיקה טובה והמון הפתעות ...

ובאותו יום גם **הרצאה במועדון לחבר בשעה 21:00** - בעקבות הספר "בנתיבי האש" - סיפורה של חטיבה 600 במלחמת יום הכיפורים. נארח את כותבי הספר ולוחמים שהשתתפו בקרבות. האירוע נערך בשיתוף התרבות וספריית מת"ן.

שימרו את התאריך...

יום שישי ה-5/7 - **חג קיבוץ על הדשא הגדול. בני קיבוץ שחיים מחוץ לקיבוץ מוזמנים בשמחה.**

קריאה לחברים: חסרים לנו אנשים בצוותים המארגנים את החגים ואירועי התרבות. אני מנסה לתגבר את הצוותים ובימים הקרובים אצור קשר עם החברים, על מנת לצרף אלינו מתנדבים נוספים לעשייה. אשמח למתנדבים שיפנו אליי.

■ שבת שלום - איריס

עדכוני תרבות / איריס רפאלי

ראשית, חובות מהאירועים האחרונים - **יום הזיכרון לשואה ולגבורה** - תודה גדולה למינה צור וטובה דור, ששיתפו אותנו במפגשי העד, בימים שלפני יום השואה. כמו כן, תודה לדורית יערי ודפנה דור, שהיו את החוליה המקשרת לארכיון הקיבוץ. תודה למרים לוי ויעל כרמי, על תצוגת ספרי השואה שהוצגה במועדון בעת מפגשי העדים. תודה ענקית לרן סולומון וצוות הנוי, שתלו את הדגלים ליום העצמאות ומילאו את הקיבוץ בכחול לבן - בזכותכם הרגשנו את אוירת החג המתקרב.

תלמידי כיתה י' מתיכון שקד בטבעון העלו הצגה באולם בסוף השבוע שעבר - "הלילה האלף ואחד". היה מאוד מוצלח. בתאריכים 6-7/6 הם יקיימו הצגות נוספות באולם, לעיבוד שלהם לסרט "הקומיטמנטס". חברי הקיבוץ מוזמנים (ללא תשלום).

פסטיבל יערות מנשה

מתקיים בסוף השבוע הזה - חמישי-שישי-שבת. הכניסה בחינם לחברי ותושבי הזורע עפ"י מרשם האוכלוסין - בהצגת תעודת זהות.

שבועות

• בשבת ה-8.6 בשעה 10:30 ניפגש בחדר האוכל הקטן להכנת זרי פרחים לחג וקישוטי הטנא.

עדכון מהספרייה אירועי חודש הקריאה 2019 בספריית מת"ן

• **'המכשף שרצה לעוף' - הצגה מוסיקלית לילדים:** על השימוש שאנו עושים בכוחות המיוחדים שלנו, על חרטה וחברות.

בשיתוף הקהל ובליוי חלילים, משרוקיות, גיטרה, פעמוני קסם, תוף גדול ועוד.

24.6.19, יום שני, 16:30, בספריית מת"ן.

• **בנתיבי האש - חטיבה 600 במלחמת יום הכיפורים:** ערב מיוחד על הספר בהשתתפות אילן כפיר, מחבר הספר, וחברי קיבוץ בהווה ובעבר המוזכרים בספר - עובד מעוז וחגי תמיר.

28.6.19, ערב שבת, 21:00 במועדון לחבר.

חודש הקריאה, שיחול בחודש ביוני, משמח ומרגש אותנו, ומביא איתו אירועי תרבות רבים.

השנה אנו עורכים ארבעה אירועים, המיועדים למבוגרים וילדים, ומזמינים את כולם לבוא ולחגוג איתנו את חודש הקריאה.

• **יריד ספרים "יד 2" חוזר, לאחר הצלחה גדולה בפעמים הקודמות:**

סיפורת באנגלית ובעברית, ספרי ילדים, ספרי עיון ועוד... והכול ב - 5 ₪ לספר.

היריד ייערך בין התאריכים 11.6-30.6.19.

• **מפגש אישי עם אפרת מס :**

על הספר המיוחד והמרגש שכתבה על אימה, חנה טל - קנטור, ובו מבט מיוחד וסיפור אישי על הקיבוץ בשנות ה - 50.

13.6.19, יום חמישי, 19:30, בספריית מת"ן.

מחכים לכולכם,

■ יעל וצוות הספרייה

מהנעשה במדגה "היו שלום ותודה על הדגים"

במדגה נפרדו בשבוע שעבר מדני בנימין, לקראת פרישתו, לאחר 18 שנים באקוויטיקס. בערב הוקרה על תרומתו הרבה למדגה הוקרן סרט הפתעה, שהכינו לכבודו הקולגות.

מאחלים לך, דני, דרך צלחה!

* ניתן לצפות בסרט **כאן**. צילמה ראומה ריילינגר.

מהנעשה בחינוך ל"ג בעומר

ל"ג בעומר, בסימן השרב, הוציא את חברת הילדים לטיול זריחה בנוף אזורנו:

יצאנו לדרך מהאורווה ב-5:30 בבוקר, לאחר שחזינו בזריחת החמה. נהנינו ממשב קרירות מרענן בשבילי היער והגענו, עם עליית הטמפרטורות, לארוחת בוקר והתרעננות בבריכה.

■ עידית עזר

המדור לשיתוף הציבור

רשמים מביקור בחברון / מוריס הרמן

ביותר מונה כ-800 היהודים, החיים בעיר חברון עצמה. למרות שעל ההיסטוריה של העיר חברון ניתן לקרוא בספרים רבים ובמאמרים, אציין כאן מספר נקודות מכריעות, שמהן התרשמתי במהלך הסיוור. בציבור הישראלי, ובמיוחד בפוליטיקה, נוהגים להזכיר את הטבח בשנת 1929. באותו טבח נרצחו עשרות יהודים ונפצעו רבים, אך מאות יהודים ניצלו ופוננו לכיוון ירושלים. העובדה, שיהודים רבים שרדו הודות לשכניהם הערבים, אינה זוכה לאזכורים בציבור. מעניין לציין, שבין הגורמים לטבח היה המאבק על הר הבית בירושלים באותה תקופה, אך גם סכסוך בין גורמים ערביים שונים, כאשר מנהיגים כמו המופתי ניסו לתפוס את ההנהגה.

מאז הטבח של שנת 1929, אירועים אלימים בא"י, הסכסוך היהודי-ערבי המתמשך ובעיות פרנסה מנעו את חידוש ההתיישבות היהודית בעיר חברון, עד למלחמת 1967. על <<<

לאחרונה הזדמנה לי אפשרות לצאת לסיור בחברון, במטרה לראות במו עיניי מה קורה ברקע החדשות. במהלך הביקור התרשמתי שהמציאות שונה מאוד ממה שניתן לראות באמצעי התקשורת (כולל בעיתון "הארץ").

קבוצה מאוד מגוונת, מבחינת גיל ורקע, הגיעה באוטובוס לעיר ביום שרב כבד, וקיבלה הדרכת מדין - מארגון "שוברים שתיקה". חשוב לציין שדין שירת כקצין באותו אזור לפני מספר שנים. כבר בכניסה לקריית ארבע השומר בשער רצה לדעת האם יש "מוסלמים" באוטובוס (אך לא קיבל תשובה). לאחר מכן הודיע על בואנו למשטרה, לצבא וגם להנהלת היישוב היהודי בחברון.

חברון היא עיר יחסית גדולה, בה גרים 220,000 פלסטינים (בדומה למספר התושבים בבאר שבע או בנתניה); בקריית ארבע חיים כ-8,000 יהודים, אך האוכלוסייה הבעייתית

התפתחות ההתנחלות באזור בפרט וביהודה ושומרון בכלל, ניתן לקרוא בספרות הפוליטית, אך כדאי לציין שהייתה זו דווקא תנועת העבודה (בעיקר המערך בעידוד המפד"ל) שאישרה את ראשית ההתנחלות הזו.

מעבר להתרשמות הכללית, ביקרנו גם במקומות אחדים שהופיעו בחדשות. ראינו את קברו של ברוך גולדשטיין, שביצע את טבח המתפללים המוסלמים במערת המכפלה. הקבר נמצא בפארק הנקרא על שם הרב מאיר כהנא. הזנחת המקום והפסולת המושלכת בשטח הפארק, אינם מוסיפים כבוד - לא ליישוב ולא לזכרם של אלה המונצחים שם (ואולי לא צריך!). אילו מצב כזה היה שורר באנדרטה כלשהי בשטחי ישראל, בצד ה"נכון" של הקו הירוק, אזי היינו רואים כותרות בעיתונים ולאחר מכן הייתה התגייסות מלאה לתיקון המצב.

המקומות המעוררים שערורייה נמצאים במרכז העיר. כאן ניתן לראות רחובות אליהם פלסטינים אינם מורשים להיכנס (מעין גטו הפוך), או רחובות בהם הם אינם מורשים לנסוע וחנויות סגורות ומסוגרות. תנאים בלתי נסבלים אלה הביאו את האוכלוסייה המקומית לנטוש את בתיהם ולעבור לאזור H, שבשליטת הרשות הפלסטינית מבחינה מנהלית. רק באזור זה יש חנויות שמוכרות מצרכים והפלסטינים יכולים למצוא פרנסה.

במספר אתרים בהם ביקרנו התעוררו מחלוקות בתוך הקבוצה שלנו, כשלרוב היו אלה מקומות בהם נהרגו יהודים, למשל הרצח המזעזע של התינוקת

שלהבת פז על ידי צלף פלסטיני. האם עוצר ממושך בחלק נרחב מחברון הוא שיטת ענישה מוצדקת? ויכוחים מסוג אלה נמשכו לאורך הסיוור.

אחד המקומות אליהם הגענו היה שורת חנויות, שם הציגו לנו בעיה מעניינת: חנויות אלה מוכרות ירקות ומוצרי מזון שונים לאוכלוסייה הפלסטינית המקומית, אך בעבר היו שייכות ליהודים, והמתנחלים הביאו מסמכים רשמיים אמיתיים, משלהי המאה התשע-עשרה, כדי להוכיח זאת. המתנחלים פלשו בכוח לאותן חנויות, אך הצבא הצליח לפנות אותם בהסכמה ולסגור את החנויות. המתנחלים התכוונו להגיש עתירה לבג"צ בעניין, אך לבסוף שוכנעו לוותר, כי הצלחה שתושג בבג"צ בעתירה כזו עלולה לשמש תקדים, שיאפשר לפלסטינים להגיש עתירות במקרים רבים ולא רק בשטחים הכבושים!

מקום נוסף בו התעוררה מחלוקת, היה המקום בו אלאור אזריה ירה בפלסטיני פצוע. כאן המדריך תיאר את המקרה, שבו שני פלסטינים תקפו סיור של צה"ל ונורו.

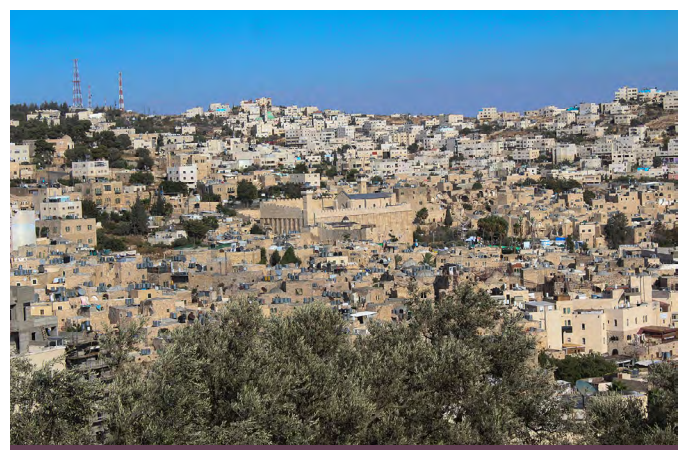
אחד מהפלסטינים נהרג במקום והשני - עבד אל-פתאח א-שריף, שכב פצוע על הקרקע. בשלב זה הגיעו למקום מתנחלים ש"תפסו פיקוד" - ראשית, אחד מהם בעט את הסכין כדי לקרבה לפצוע ושנית, צעקו "תחסל את הכלב" ודברים דומים. אחרי שאזריה ביצע את הירי, כעבור 11 דקות מהירי הראשון, המתנחלים "נעלמו" והשאירו את אלאור לשאת באחריות! כך המתנחלים בחברון "דואגים" לחיילים. החיילים והשוטרים בחברון באמת עומדים במצבים בלתי אפשריים. רצוי לזכור שמרבית החיילים המשרתים כאן הינם צעירים יחסית, ונאלצים להתמודד עם בעיות שגם חיילים ותיקים ומנוסים יתקשו להתמודד עימן. ומצד שני, המתנחלים משתדלים לפנק את המשרתים בחברון, עם ארוחות שבת ואספקת ממתקים ועוגות, וזאת למרות שפקודות הצבא אוסרות על כך במפורש. אין לשכוח גם

ניסיונות להדחה מצד המתנחלים!

החיילים והשוטרים ליוו את הקבוצה שלנו לאורך כל הדרך. בחלק מהמקומות הכניסה ללא ליווי אסורה, כי לפי דברי אחד החיילים הם שומרים עלינו מפני... המתנחלים האלימים! קיבלנו הוראות מהמדריך לא להיכנס לויכוח עם המתנחלים, שאכן הגיעו ללוות אותנו. בנוסף נאמר לנו שלא ליצור מגע פיזי עם אותם מתנחלים-מלווים, אפילו לא ללחוץ יד, כי אנו עלולים למצוא עצמנו במעצר בגין תקיפה!

לסיכום, חשוב לבקר בעיר (בקבוצה מאורגנת ומאובטחת) כדי ללמוד מה באמת מתרחש שם. המשרתים מכוחות הביטחון ראויים לכל שבח, כאשר הם מתמודדים עם מציאות בלתי אפשרית. אמנם אין פתרון מושלם, אך ממשלת ישראל היא האחראית, בסופו של דבר, ועליה לפעול להגיע לתוכנית, שתסיים את הכיבוש בגדה המערבית ותדאג לרווחת הפלסטינים, וכך, בין השאר, ישתחררו תקציבים ניכרים לטובת החברה הישראלית. ■

"המקומות המעוררים שערורייה נמצאים במרכז העיר. כאן ניתן לראות רחובות אליהם פלסטינים אינם מורשים להיכנס (מעין גטו הפוך), או רחובות בהם הם אינם מורשים לנסוע וחנויות סגורות ומסוגרות. תנאים בלתי נסבלים אלה הביאו את האוכלוסייה המקומית לנטוש את בתיהם..."

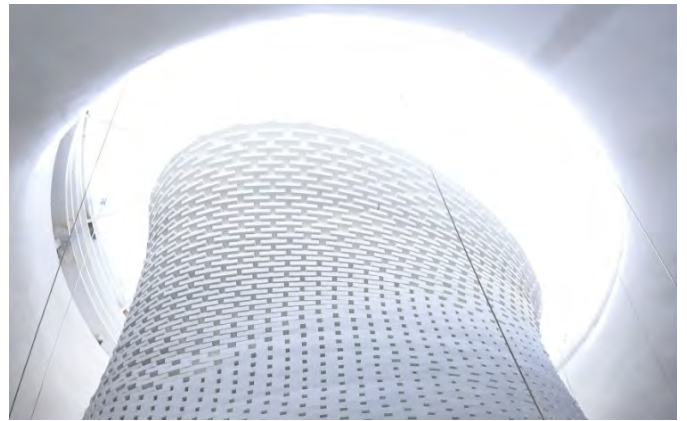
חברון - עיר האבות. מתוך וויקיפדיה

ליום ירושלים

דירת האירוח של הזרוע במרכז ירושלים מזמנת ביקורים תכופים של קיבוצניקים-צפוניים-חילוניים בעיר הקודש. 9 קבין של יופי נטלה לה העיר, אבל מה כבר אפשר לחדש לאלו ביננו המרבים לבקר ולטייל בה? לרגל יום שחרור ירושלים, שיחול ביום ראשון הקרוב (2/6), דן אשכרי הכין לנו רשימה של אתרים מומלצים ופחות מוכרים, במיוחד עבור "עולי הרגל" שבינינו, הפוקדים את דירת האירוח בחודשי הקיץ (שכבר כמעט-כמעט כאן). / אילת ראטס

מוזאונים

היכל הזיכרון הממלכתי לחללי מערכות ישראל נחנך ביום הזיכרון תשע"ז (אפריל 2017) בהר הרצל, והוא "מבטא את הכבוד, ההוקרה והמחויבות שרוחשים המדינה ואזרחיה לנופלים במערכות ישראל" (מתוך אתר משרד הביטחון). במקום ניצב קיר שמות החללים, שעוטף את המבנה המרשים שצורתו כלפידי. שמו של כל חלל מופיע על לבנה, עם תאריך הנפילה, וביום האזכרה לנפילתו נדלק בלבנה נר זיכרון.

בית עגנון - בית הסופר הנודע, זוכה פרס נובל, ברחוב קלזנר 16 בתלפיות, נפתח שוב לקהל לפני עשור, לאחר שהתנהל בו פרויקט שימור ושיפוץ במשך מספר שנים. הבית ההיסטורי הפך למוזאון ספרותי ומוגדר "אתר מורשת לאומי". במקום נערכים קורסים, סדנאות, סיורים, מופעים, הרצאות, תערוכות ואירועים ספרותיים. אם תרצו להיכנס לאווירה המתאימה מבעוד מועד, תוכלו לשאול מהספרייה את "תמול שלשום" (למשל), שנכתב בבית זה ומשופע בתיאורים של ירושלים.

בית הנסן - מתחם בית החולים למצורעים (מחלת הנסן) לשעבר, בשכונת טלביה, הוא כיום מרכז לעיצוב, מדיה וטכנולוגיה. בית החולים הוקם בשנות ה-80 של המאה ה-19, באמצעות תרומות מגרמניה, עבור מסדר האחיות הדיאקוניסות הגרמניות, שטיפלו בחולי הצרעת. במהלך השנים בית החולים החליף ידיים מספר פעמים וכעבור 100 שנים מהקמתו עבר לרשות עיריית ירושלים, שהחליטה על ייעודו הנוכחי. במקום התבצעו עבודות שימור ושיפוץ בשנים 2011-2013, והחידוש האחרון הוא מגדל תצפית המתנשא לגובה 15 מטרים, שהוקם בחצר הבית בשנת 2017.

גאוגרפי אחר בו חיו, שרו וניגנו יהודים. המקום הוא חלק מ"כיכר המוזיקה" - מתחם ייחודי הממוקם ברובע ההיסטורי של נחלת שבעה.

אתרים ארכאולוגיים

מנזר "אחיות ציון" שבעיר העתיקה (מנזר נוסף של האחיות ציון נמצא בעין כרם) שוכן ברחוב ויה דולורזה ברובע המוסלמי. המקום נחנך בשנת 1868 ביזמתו של אלפונס רטיסבון, יהודי מומר משטראסבורג. מתחם המנזר-כנסייה ידוע בעיקר בשרידים הקדומים שבו: חלקה הצפוני של קשת אקה הומו ("הַיְהָה הָאִישׁ") ומצודת אנטוניה מתקופת בית שני.

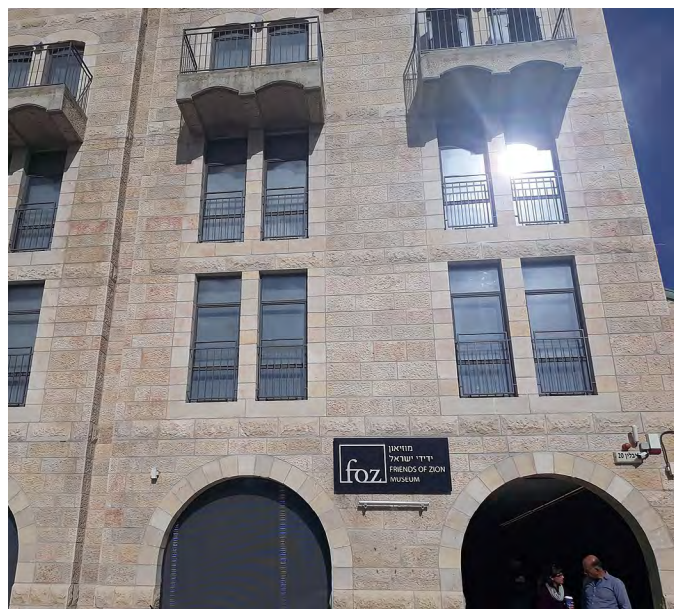

הגן הארכאולוגי ירושלים או **גן העופל** שוכן למרגלות הכותל הדרומי של הר הבית, וכולל את **מוזאון מרכז דוידסון**, המציג ממצאים שנתגלו באתר ובסביבתו. בגן ממצאים ארכאולוגיים קדומים ומאוחרים, החל מתקופת הברונזה לפני כ-5,000 שנה, ועד ממצאים מהתקופה העות'מאנית לפני כ-100 שנה; אולם חשיבותו העיקרית בשפע מבנים וממצאים מימי בית המקדש השני. במוזיאון מוקדן גם סרטון קצר המתאר את תולדות החפירות בעופל, וסרטון נוסף הממחיש את חוויותיו הרגשיות והדתיות של

אקווריום ישראל - כן, אתם קוראים נכון - יש אקווריום בירושלים, הראשון בישראל (המצפה התת ימי באילת מוגדר כשמורת טבע ימית) והגדול במזרח התיכון. המקום הוקם בהשקעה כספית אדירה, במתחם גן החיות התנ"כי, בשנת 2017, ומוקדש לשימור הסביבה הימית באזורנו. באקווריום מוצגים בתי הגידול הימיים בים התיכון, בים סוף, בכנרת ובים המלח, מהמים הרדודים ועד מעמקי הים.

מוזיאון ידידי ישראל (Friends Of Zion) הוא מרכז מבקרים פרטי השוכן ברחוב ריבלין במרכז העיר. המוזאון נוסד בשנת 2015 ע"י ד"ר מייק אוונס, אוונגליסט אמריקאי, והוא מוקדש להוקרה בתרומתם של ציונים שאינם יהודים, למדינת ישראל ולהקמתה.

מוזאון המוזיקה העברי ממוקם בסמוך לכיכר ציון שבלב העיר. המוזאון הוקם בשנת 2016 במטרה לתת במה לתרבות המוסיקה העברית העשירה, על כל השפעותיה וגווניה. המוזאון משלב חידושים טכנולוגיים עם תצוגת כלי נגינה עתיקים מכל עדות ישראל. כל מבקר מקבל בכניסה טאבלט ואוזניות, עימם יסייר בשבעה חדרים שונים, כאשר כל חדר מוקדש לאזור

עולה רגל יהודי, המבקר בירושלים ובבית המקדש בימי שלוש הרגלים. חידושו של מרכז דוידסון הוא במודל וירטואלי המוצג בשני חדרי הקרנה סגורים, שבאמצעותו ניתן להתחקות אחר מבנה הר הבית בימי בית שני.

■ **גן לאומי נבי סמואל** (לבאים עם רכב) - אתר המקדש לשלוש הדתות המונותאיסטיות כמקום קבורתו של שמואל הנביא. האתר שוכן על פסגת הר צפונית לשכונת רמות. הגן הלאומי הוא שילוב מרתק של עתיקות, נופי טראסות,

מעין הררי ובוסתנים. בלב האתר ניצב מסגד הבנוי על שרידי מצודה צלבנית, שהשתמרה לגובה של שתי קומות. בקריפטה של המסגד נמצא קבר שמיוחס לשמואל הנביא. מעניין לציין כי כ"ח באייר (בו חל גם יום ירושלים) נחשב ליום פטירת הנביא במסורת היהודית. מפסגת ההר נשקף נוף מרהיב, מהיפים בארץ, לעבר ירושלים כולה עד הרי גוש עציון מזרחם, ודרום גוש דן ממערב.

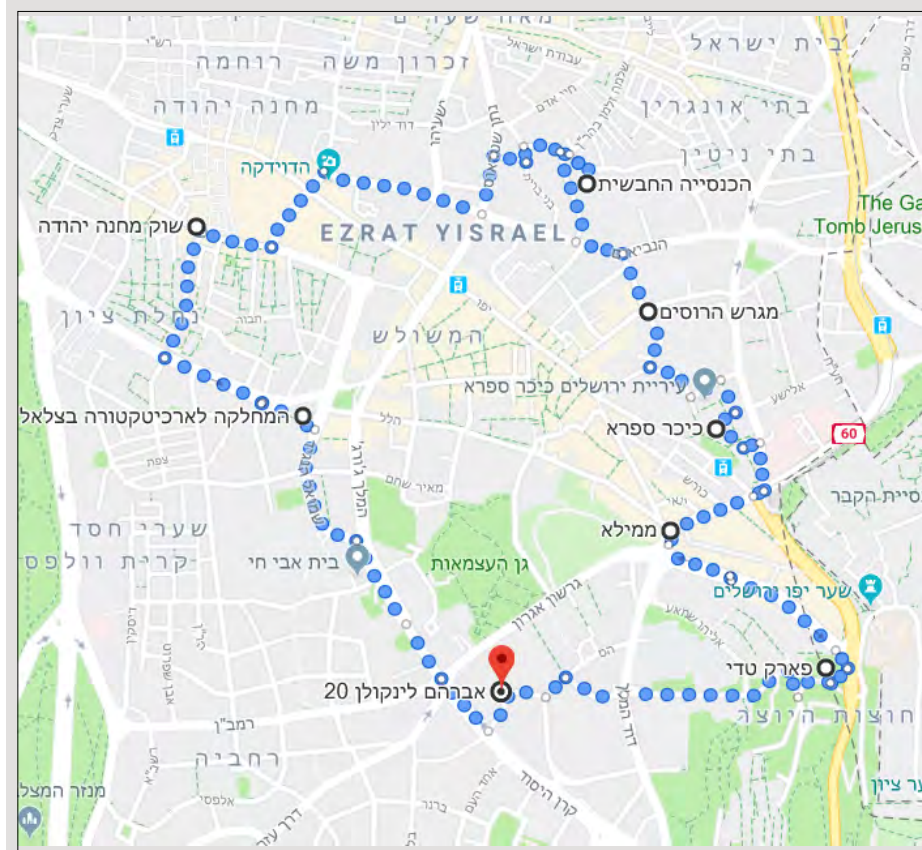

ולסיום, סיור רגלי מעגלי מומלץ, היוצא מדירת האירוח, שברחוב לינקולן ברחביה.

משך הסיור כ- 4-6 שעות, בהתאם למידת העניין בכל אתר:

דירת האירוח > רחביה הצפונית כולל אזור קמפוס "בצלאל" (שבמרכז העיר) > נחלאות ושוק מחנה יהודה > הכנסייה האתיופית ורחוב הנביאים > מגרש הרוסים > כיכר ספרא - בית העירייה > ממילא > פארק טדי > חזרה לדירה. * לנכנסים בשער יפו מומלץ לבקר גם בכנסיית המשיח, מול מגדל דוד. במחוזן מגדל דוד נערך בחלק מהערבים חזיון אור-קולי תחת כיפת השמיים, המספר את סיפורה ההיסטורי של העיר ירושלים, באמצעות הקרנת דימויי ענק על חומות המצודה.

זהו מקבץ של מספר אתרים בלבד, מתוך עשרות נקודות עניין מומלצות בסביבה הקרובה ובמרחק הליכה מהדירה.

* כל המידע לגבי שעות פתיחה, דרכי הגעה, נגישות, תשלום בכניסה וכו' - ניתן למצוא באתרי האינטרנט של האתרים - גם דרך הנייד כמובן - תוך כדי הסיור.

תודה לדן אשכרי על עזרתו בהכנת הכתבה. ■

תכנית אב לתנועת רכבים וחניות בקיבוץ הזורע - האם כך צריך להתנהל דיון ציבורי? התייחסות לדבריו של משה כהן / נועה סלומון טל

לטוב יותר, לשפר ולתרום - כל אחד על פי הבנתו ועל פי יכולתו. אינני באה להצדיק, לטוב או לרע, את תכנית החניות. אני מאמינה כי ביקורת היא כלי חשוב מאוד וכי תמיד ניתן ללמוד ולשפר. אולם, הדרך בה הביקורת נאמרת חשובה לא פחות מהביקורת עצמה. רק כדי לדייק את העובדות: ועדת תכנון לא "נבחרה בקלפי". אנו, חברי הועדה, מתנדבים ומשקיעים זמן ומשאבים מרובים בכל שבוע, מרצוננו החופשי ומתוך אמונה שכך אנו יכולים לתרום את חלקנו למקום בו אנו חיים. אז בואו נזכור, אנחנו חיים ביחד, נפגשים כל יום בחדר האוכל, בכלבו, במכבסה, בגני הילדים, במרפאה ובשבילים. לכולנו מטרה אחת משותפת והיא לחיות יחד חיים טובים ונעימים. אז גם אם אנחנו לא מסכימים זה עם זה וגם אם יש ביקורת, ישנה דרך וצורת התבטאות מכבדת, השומרת על כבודו של כל אחד מאיתנו. ■

בכל יום חמישי, אחת לשבועיים, נפתחת במה ציבורית בהיקף רחב, בה יכול כל אחד מאיתנו לבטא את דעותיו בנוגע לסוגיות ונושאים שונים ומגוונים, מבית ומחוץ. זוהי במה נהדרת וחשובה מאוד (לעניות דעתי) בחברה מגוונת כמו שלנו, המורכבת מפסיפס אנושי רחב. כל מאמר והבעת עמדה מעידה על אכפתיות גדולה, מהחברה ומהסביבה בה אנו חיים. כאשר קראתי את שכתב משה כהן בגיליון הקודם, עצב ואכזבה מילאו אותי. ביטויים בוטים, עלבונות וזלזול נכתבו בקלות רבה, בחוסר כבוד ובחוסר נימוס, בלי אף מחשבה שאולי הדברים מכאיבים למישהו. אנחנו חיים יחד, כולנו באותו מקום, ואני רוצה להאמין שכוונת כל אחד ואחת מאיתנו היא להפוך את ביתנו

הכול פוליטי

הפעילים הפוליטיים שלנו לא נשארים אדישים מול המתרחש בחלונות הגבוהים בירושלים, גם לא אחרי הבחירות לכנסת, כפי שמדווחת דבורה כדיר: "ביבי וחבורתו מנסים להפוך את הכנסת למקלט לעבריינים - הוא עצמו, ביטן, דרעי, כץ ועוד כמה בדרך...". במוצאי השבת שעברה התקיימה מחאת אלפים ברחבת מוזאון ת"א, נגד חוק החסינות ופסקת ההתגברות. הייתה שם גם נציגות מכובדת מהזורע, עם כ-50 משתתפים שיצאו יחדיו באוטובוס ועוד משתתפים רבים שהגיעו עצמאית. ■

ההפגנה בת"א. צילום שהתפרסם ברשתות החברתיות

דבורה בהפגנה מצומצמת ליד ביתו של כחלון בחיפה, שהבטיח שלא ייתן להרוס את בית המשפט העליון. ■

חברים משתפים

סוף עונת הלימונים

בחצר ביתה של משפחת נוימרק צומח עץ לימון מופלא. השנה הניב העץ את "מלך הלימונים" במשקל 700 גרם. בצילום נראה הלימון לצד לימון גדול יחסית גם כן, במשקל 200 גרם. תודה ללנה נוימרק על השיתוף. ■

פינה זו מוקדשת לשיתופים ולדיווחים הקצרים שלכם, בכל עניין חדש ומשמח.

חגיגות ל"ג בעומר

"הוא היה גיבור, הוא קרא לדרור"... חגיגות ל"ג בעומר נקשרו בעת החדשה למאבק הלאומי של העם היהודי בארצו, וכך הפך החג ל"יום התנועה" - כפי שמתואר במאמר ובצילומים משנות ה-50 וה-60. / צוות הארכיון

9.5.58

33.00 (477)

י"ט באייר תשי"ח

ל"ג בעומר - יום התנועה

עוד מימי הגולה נחשב ל"ג בעומר כ"יום-הולדת" של התנועה, ואין זה אף מקרה סדור- קא יום זה נבחר להיות יום-הולדתה. הן הרקע ההיסטורי של היום והן עונת השנה יפים הם ליציאה למחנות בחיק הטבע ולגיבוש הרצון לחידוש פני העולם. וותיקי-ה- קבוץ בוודאי יזכרו שאף אנחנו בנעורינו חגגנו בעונה זו את יום-הולדתה של תנוע-תנו.

סדי שנה בשנה עולה בל"ג בעומר קבוצת ילדינו אל שורות התנועה, עולה כל קבוצה מסכנה לשכנה, עולים בני י"א לשכנה הבוגרת, ובאותו מעמד מסיימים בני י"ב את פעילותם בקן ומסורים את תפקידיהם לשכנה הבוגרת החדשה.

ואנחנו, חברי הקבוץ, שמחים מדי שנה על החוליה החדשה המתוספת לשרשרת הדורות התנועתיים - על בנינו הצעירים המתעוררים לחיים עצמאיים ולמחשבה עצמאית, על בנינו הבוגרים המבטיחים להיות שותפינו, לא בלבד בעבודה ובשעת החג, אלא גם ברעיון. שמחים אנו על כך שתנועת הנוער שלנו לא היתה ענין של דור אחד בלבד, חלום נעורים חולף, אלא חיה וקיימת עוד היום בסעה שאנחנו זה סכבר חדלנו להס-תיך לדור הנעורים.

לא נכחיש: לפעמים היא סכאיבה לנו הליכת בנינו מחיק הקן המספחתי אל מחוץ הנוער, לפעמים שואל את עצמו האחד או השני כימנו: האם גם דור שני זה של תנועת הנוער זקוק לאותה סידה של אוטונומיה כפי שהיינו זקוקים אנחנו לפני דור של הורים שלא הבינו את רחסי לבנו, את התלבטויותינו וכיסופינו? אך תמיד נדע להשיב לעצמנו כי שותפות של אמת בעתיד תושג רק אם חברינו הצעירים יצליחו להגיע בדרכיהם שלהם אל אותם ערכים הקובעים את חיינו.

לכן אנו סבורים על בנינו ועל חליהם בתנועתם. לכן נברך היום במיוחד את קבוצת "עופר" המצטרפת לתנועת השומר הצעיר ואת קבוצת "אלומה" העונדת את סמלי הבוג-רים. חזק ואמץ!

א.מ.ס. {אליהו מעוז}

<<<

מפקד ל"ג בעומר בשומריה, 1968. צילם: אשר בנארי

מפקד ל"ג בעומר על הדשא הגדול תשל"ח. צילם: אשר בנארי

קבוצת שיבולים במפקד ל"ג בעומר, 1960. צילם: אשר בנארי

מפקד ל"ג בעומר בשומריה. צילם: אוגוסט וקסלר

"IT IS NOT DEATH THAT A MAN SHOULD FEAR, BUT HE SHOULD FEAR NEVER BEGINNING TO LIVE."

MARCUS AURELIUS ANTONINUS
(121 AD - 180 AD)

והרסנית של מגמה זו. בארה"ב למשל, מונעים מיליוני אנשים מהפחד "לא להיות לוזר", ובאותו הזמן חלקם הגדול מרגיש "לוזר". חלק מהם יעשה כמעט כל דבר, בלתי מוסרי, הרסני

כלפי עצמו ו/או אחרים, רק כדי לא להיות "לוזר".

הגרסה הישראלית מבוססת על הפחד "לא לצאת פראייר", והחלטות הרות גורל - מפעולות של אזרחים, חיילים, מנהלים ומנהיגים בראש המדינה, מבוססות לא על טובת הכלל העתידית, אלא על "איך לא לצאת פראייר".

ברמת הניהול בארגון, אנו מוצאים את התופעה בעיקר כמשתקת. למרות שאנו יודעים שארגון שלא משתנה, שלא מחדש, שלא מתאים את עצמו למציאות החדשה, יתדרדר ויקרוס, המנהלים בד"כ כבולים בפחד משינוי, מלעשות דברים אחרת ומלקחת סיכונים. במקום לקחת אחריות על המצב ולהתחיל להתנהל אחרת, הם עוסקים בניסיונות "טיוח", והצגה שקרית של המצב, כך שלא יוצגו אישית "באופן שלילי".

לסיכום: מצד אחד - פחד, או אחותו העדיפה "דאגה", יכול להיות דבר טוב ולעזור לנו לשפר דרכינו לקראת העתיד, אבל כאשר המינון הופך את הפחד לחרדה, ומכפיף את כל פעולותינו והרגשותינו אליו - הוא הרסני ומזיק!!

■ שתהיה שבת שלוה לכולנו!

תרבות ופנאי

פינת התובנה / בועז בש מרץ'

ניהול מתוך פחד

בפינה הקודמת הגענו לתובנה כי בעצם כולנו מנהלים. בין אם במודע או שלא, בין אם בתכנון ומחשבה ובין אם ב"כיבוי שרפות".

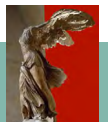
בפינה הפעם, נדון באחת התופעות הבעייתיות ביותר של ניהול חיינו וגם ניהול במקום העבודה - ניהול מתוך פחד.

המין האנושי הצליח לשגשג מבחינה אבולוציונית, בעיקר תודות לתכונה אחת - תכנון ופעולה היום, למען מחר טוב יותר ("המצאת המחר", פרופ' דניאל מילוא). אנו "מתוכננים" ברמת המוח הפרימיטיבי שלנו לדאוג היום, כדי שמחר יהיה יותר טוב, ולכן גם דואגים וחוששים מפני מחר. כל זה טוב ועוזר לנו לשרוד, אבל המינון הוא הבעיה.

אנשים רבים בעולם נמצאים בעקה קבועה וחשים כי "החיים מנהלים אותם". הם בעיקר מגיבים "להנחתות החיים" וחשים שגם פעולותיהם היזומות לא יספיקו ל"מחר טוב יותר". עודף המידע המציף מהרשת מעודד תופעה זו, ומצייר תמונה בה כל מחלה וסכנה אורבת לפתחנו. התוצאה - במקום ליהנות מהשפע והביטחון הגדול ביותר שהיה למין האנושי מאז ומעולם, אנו מתרכזים בסכנות ובבעיות הפוטנציאליות, וחיים בעקה קבועה.

גם במבט על תרבות המונים, אנו רואים השפעה גדולה

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור

מה שמותר ליופיטר אסור לשור

אירופה היפה, בת מלך פיניקיה, נהגה לשוטט בשדה ולקטוף פרחים בסמוך לעדר פרות ופרים שרעו בו. יופיטר (זאוס), מלך האלים חד העין, הבחין בעלמה המקסימה, ובמוחו הקודח כבר הבשיל הרעיון להתחפש לפר לבן, יפהפה ונעים הליכות, ובדמות זאת לרדת לאחו ולהשתלב בעדר הפרות. הפר הנאה והחביב שבה את ליבה של אירופה, שהלכה ונקשרה אליו, עד שהעזה לרכוב על גבו. או אז פתח השור בדהירה, ניתר לים ושחה במהירות לאי כרתים. באי גילה השור לאירופה שהוא יופיטר, שאין לה מה לחשוש וכי הוא יעשה אותה למפורסמת בכל העולם. ואמנם כך היה, יבשת אירופה קרויה על שמה.

אולי מחשש ששוורים אחרים ילכו בעקבות יופיטר, טבע המחזאי הרומי אָפּוֹר, בן המאה השנייה לפני הספירה, את המשפט: "**מה שמותר ליופיטר אסור לשור**" - שמשמעותו: בעולם קיים מוסר כפול ביישום חוקים ומעשים ביחס לאנשים שונים.

שבת שלום (ובלי שום יופיטר בממשלה)

אהוד דור

נואל-ניקולס קויפל, אירופה ויופיטר, 1727

כיסא שמש ועיפרון. ציור: שבתאי פרידמן

לכפר שיבלי קצת יותר קלה מהעלייה, וגם היא מאוד מאוד יפה. כשחצינו את כפר שיבלי חיפשנו את בוגרי מערות כפר קירי, שהתפנו הנה בשנת 1938, מהאדמות שמייסדי קיבוץ הזורע רכשו בעזרת יהושע חנקין... את בוגרי קירי לא מצאנו, אז המשכנו את מסלולנו בדרך נון יער בית קשת, דרך מתונה שמאפשרת לנו לחלץ רגליים, אחרי ירידה תלולה של 500 מטר אנכיים... איציק ניב מכיר את דרך הנוף הזאת בעונת פריחת האירוסים. יש בה קטעים מרהיבי תצפית, בד בבד עם קטעים חדגוניים משהו. תשאלו, מה עושים כדי להתגבר על קטע משעמם? פשוט, שואלים את בלונדה מה דעתה על הפסקת קפה. דעתה חיובית מאוד. איך שמתיישבים, אנחנו מתחילים לשפשף עיניים בתימהון, כי משיגה אותנו קבוצת החיילים המשוחררים, שטסו קדימה אחרי ששתו איתנו קפה בחצי העלייה לתבור. כנראה שהם "התברברו" איפשהו בירידה, או שרצו לשתות עוד פעם את הקפה של גיל... כיבדנו אותם שוב בקפה שחור, ושוב הם טסו קדימה ונעלמו מחיינו. זמנית, כמובן. כי בפסגת הר דבורה, ההר השני שלנו היום, אנחנו מוצאים אותם נחים למרגלות אנדרטה הזויה, שהוקמה לכבוד חתונת הכסף של המלכה אליזבת השנייה והנסיך פיליפ... מי שלא מאמין שיש ב"שביל ישראל" אנדרטה לכבוד מלכת בריטניה, מוזמן לבוא להר דבורה. אפשר להגיע הנה ברכב מנצרת עלית (וכדאי, כי הנוף כאן נפלא). אחרי שכיבדנו את החיילים המשוחררים בתה צמחים מתוצרת שמע, אנחנו יורדים מהר דבורה לנחל ברק, שזורם לו בין עין מאהל לנצרת. לא נאשים אף אחד, אבל כאן נעלמים לפתע הסימונים הכחולים-כתומים-לבנים של השביל. אנחנו שוקלים האם להוציא מפה ולחפש את מיקומו ביקום, אך אין צורך, כי בלונדה הגרמנייה מצליחה לגלות ממרום גובהה (מטר ושמונים) את הסימונים חצי קילומטר קדימה. מזל שצירפנו אותה לקבוצתנו... 20 הקילומטרים שלנו מסתיימים בעלייה תלולה להר יונה שבנצרת, שם ממתנה לנו המכונת השנייה שלנו, איתה נחזור אל המכונת הראשונה בצומת גזית, לא לפני חצי שעה של שוטטות וחיפוש בעיר נצרת, בניסיון להחזיר את בלונדה למלון שלה. ה-waze לא עוזר הרבה בנצרת... סיכום הקטע: בואו! יפה וגם קל"ב!

■ בשם השביליסטים - ניר רענן

ציילמה: בלונדה

שביליסטים יומן מסע

שביל ישראל קטע מס' 9

חיילים משוחררים ובלונדינית גרמניה

למי שגר בהזורע, קטע 9, מהר תבור לנצרת, נמצא בטווח ראייה, קרוב לבית. קל"ב, בלשונם של החיילים המשוחררים השביליסטים, שדרכם הייתה גם דרכנו ביום יפה של חודש מאי, לפני 3 שנים. וגם דרכה של שביליסטית בלונדינית מגרמניה. הכול התחיל בעלייה הקסומה מצומת גזית לפסגת הר תבור. סימון השביל עולה "דוך", 500 מטרים גובה, בלי הרבה חוכמות, ושלושנתנו איתו (ההתייצבות לקרב על התבור הייתה חלקית - רק גיל מאייר, יוסי שמע והחתום מטה). בחצי הגובה לפסגה עוצרים לנשום אוויר וללגום כוסית קפה שחור חלומי, שגיל מכין, ואז מתברר שאנחנו לא לבד ביקום: מצטרפים אלינו לקפה חבורת תרמילאים, שסיימו זה עתה את הסדיר, וגרמנייה בלונדינית בת 25, שסיימה ממש עכשיו את כל ה"טרקים" של "ארץ האש" בדרום אמריקה, והחליטה שזה הזמן לגמוע את שביל ישראל, כולל קפה מקומי (בגלל "me too" לא שאלנו אותה בת כמה היא. יוסי העריך 30, גיל העריך 20, ניר עשה ממוצע של הניחושים - 25). התרמילאים הצעירים פתחו צעד בתום ההפסקה, ולמרות 20 הקילו שעל גבם נעלמו מחיינו (זמנית, כפי שיתברר עוד מעט). היפהפייה הגרמנייה ממשיכה איתנו בקצב שלנו, אם משום תרמילה הכבד בן 18 הקילו, או משום שהקפה וגיל מצאו חן בעיניה, כולל הסיפורים של גיל על דרום אמריקה מלפני ארבעים שנה. העלייה הקשה יחסית מסתיימת בכנסיית הר תבור, עם תה צמחים של יוסי ("פנטסטי", לטענת בלונדה) ועם קול זמרתם של עשרות נוצרים מיטיבי שיר. הירידה מפסגת התבור

קללות ושגרה של מדבר

לפני שבוע סיימנו את ספר **ויקרא**. לחילונים שכמונו קשה להבין מה עושה הספר הקשה, היבש ובעיקר האכזר, בין ספרי המקרא, המתארים ביופי ספרותי נדיר את האפוס והאתוס של עמנו - העם היהודי - מרגע הולדת אבותיו ועד כניסתו לארץ המובטחת.

קחו למשל את "**בחוקותי**" - הפרשה המסיימת את **ויקרא**:

"אם-בְּחֻקֹּתַי, תֵּלְכוּ; וְאֶת-מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ... וְנִתְּתִי גִשְׁמִיכֶם, בְּעֵתְכֶם; וְנִתְּנָה הָאָרֶץ יְבוּלָה, וְעַץ הַשָּׁדֶה יִתֵּן פְּרִי... וְיִשְׂבְּתֶם לְבִטַּח בְּאֶרְצְכֶם. וְנִתְּתִי שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ... וְהִפְרִיתִי אֶתְכֶם, וְהִרְבִּיתִי אֶתְכֶם; וְהִקִּימֹתִי אֶת-בְּרִיתִי, אֶתְכֶם" (ויקרא פרק ו': ג'-ט')

עד כאן - סביר וחביב, אבל:

"וְאִם-לֹא תִשְׁמְעוּ, לִי; וְלֹא תַעֲשׂוּ, אֶת כָּל-הַמִּצְוֹת הָאֵלֹהִים... וְהִפְקַדְתִּי עֲלֵיכֶם בְּהִלָּה אֶת-הַשִּׁחָפֶת וְאֶת-הַקְּדַחַת... וְנִתְּתִי אֶת-שְׁמִיכֶם כַּפְּרֵזֶל, וְאֶת-אֶרְצְכֶם כַּנְּחֹשֶׁה (יובש וריקבון)... וְהִשְׁלַחְתִּי בְּכֶם אֶת-חַיַּת הַשָּׂדֶה, וְשִׁכְּלָה אֶתְכֶם... וְהִבַּאתִי עֲלֵיכֶם חֲרָב, נִקְמַת נֶקֶם-בְּרִית... וְאֶכְלְתֶם, בְּשָׂר בְּנֵיכֶם; וּבְשָׂר בְּנֹתֵיכֶם, תֹּאכְלוּ." (ויקרא פרק ו': י"ד-כ"ט)

מה אתם יודעים? - קללות נמרצות שלא ברא השטן... והנה המיסיונריות בהתגלמותה:

אם תקיימו את המצוות (תרי"ג - לא פחות),

אז תזכו לכל הטוב שבעולם,

אחרת - חבל עליכם!

זו שיטה דמגוגית ואימתנית, המכונה **אאא** - הגזר הקצר והמקל הארוך... וכשהיא מתבצעת במסווה של אבהות, נחמדות וחד"לות - היא נוחלת הצלחה רבה בקרב צעירים, תוהים, נבוכים ובורים.

ואני מתפלא. הרי התנ"ך מלא חוכמה, ואלוהים - אין מה לדבר. אז מדוע, למען השם, הם נזקקים לשיטת השכנוע הנפסדת הזאת? ומהי ההתגלמות העכשווית של שיטה זו, ככלי קודש נוסף בארסנל החרדי, השולט בנו בזכות קוניונקטורה פוליטית בת עשרות שנים?!

ספר **במדבר** עוסק בחיי היום-יום במדבר. כבר בפתיחתו נמסרת רשימה ארוכה ומייגעת של המשפחות, השבטים ומספרם המדויק, ובהמשך אנו קוראים על סכסוכים,

נרגנות ומריבות פנימיות, שהביאו להארכת השהות והנדודים במדבר. תיאורים אלו פוגעים, לכאורה, באידיליה שתוארה עד עתה, ומציגים את אבותינו הקדמונים באור לא מחמיא במיוחד. לעיתים עולה אצל הקורא התמיהה, אולי כדאי היה לוותר על כל זה בשביל הדורות הבאים?

ברם, נראה כי דווקא תיאורים אלו חשובים לדורות הבאים. תורת ישראל, בניגוד לתפיסות ולאידאות אחרות, פונה אל כל אחד ואחד בכל רמה ובכל מצב:

"**אִתְּכֶם נִצְבִּים הַיּוֹם כְּלַכְּכֶם, לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם... מִחֹטֵט עֲצִיבָה, עַד שֹׂאֵב מִיַּמִּינָה... לְמַעַן הִקִּים-אֶתְּךָ הַיּוֹם לְעָם...**" (דברים כ"ט: ט' - י"ב)

אין זו תורה האמורה להתאים ליחידי סגולה ולמורמים מעם, המנותקים מהעשייה היומיומית, אלא תורה המתערבת בכל שטחי החיים, קובעת נורמות כלכליות וחברתיות ועוסקת בכל היבטי החיים החומריים.

במדבר נאמר כי התורה ניתנה במדבר ולא בארץ ישראל, מכיוון שהמדבר מסמל מקום פרוץ ופתוח לכל, שטח שאינו נמצא בטריטוריה של אף אחד וכל אחד יכול לעבור בו. בהשאלה, אף התורה שייכת לכל אחד, וכל אחד יכול למצוא בה הדרכה למצב בו הוא נמצא.

יותר מזה: **שבעים פנים לתורה, כל אחד יכול להבין אותה כרצונו, ולאף אחד אין עליה מונופול (במיוחד**

לאלה הטוענים למונופול זה...).

גם אנו, החילונים הגמורים, בלכתנו במדבר מספר שעות (אין צורך בארבעים שנה), סופגים את גדלותו, קדושתו ועוצמתו, וזהו, בעיני, קסמו של ספר במדבר.

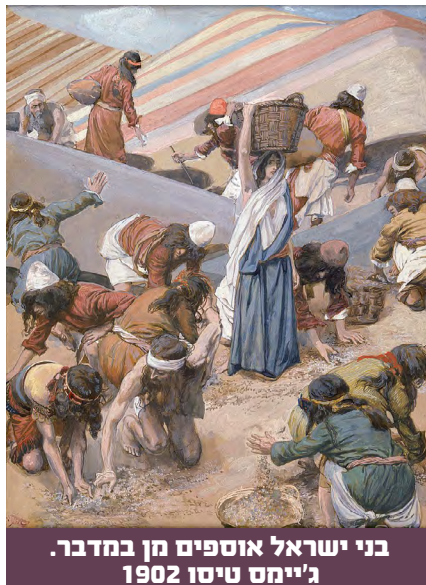
לא לחינם כתב חיים חפר:

לך, לך למדבר
הדרכים יובילו,
ליל טרם בא
לך, אחי, אל המדבר.

שוב, שוב נחזור,
הצוקים יריעו,
שמש גדולה של אור
עוד תזרח עלינו.

למדבר
ארץ לא מים
הו, את, אדמתי,
שבנו אליך.

שבת שלום !!

בני ישראל אוספים מן במדבר. ג'יימס טייסו 1902

"חינוך של אדם אינו כמו למלא דלי, אלא כמו להצית אש".

- ויליאם בטלר ייטס (1865-1939)

קָשָׁב / ט. כרמי

קָשָׁה לְשֵׁנִי קִנְיָנוֹת לְשׁוֹחַח שִׁיחָה-שָׁל-מִמָּוֶשׁ.
כָּל אַחַת מִמֶּנּוּ אֵינְן לֵימֵי שְׁלָה.
רַק שׁוֹלָה-הַפְּנִינִים אוֹ סוֹחֵר-הָעֵתִיקוֹת
יִכּוֹל לְקַבּוֹעַ בְּלִי חֶשֶׁשׁ: אוֹתוֹ יָם.

מתוך "שירים" מבחר 1951-1944. הוצאת דביר 1994.

לוח מודעות

מזל טוב
לרינה רשקוב
ליום הולדת 65!
מאחלים לך
בריאות ונחת לרוב

בית ספר "אורים"
מונטיפיורי 15 א', חיפה
טל' 8384337 - 04
y-urim-hfa-s@kishurim.k12.il

אפריל 2019

לכבוד
קיבוץ הזורע

אנו תלמידי בייס אורים חיפה
רצינו לומר מילה קטנה,
מילה שאומרת המון,
ועטופה כל כך באהבה.
מילה שמעלה חיוך על הפנים
וגורמת טוב בלב להרבה שנים,
מילה בעלת 4 אותיות,
שעל הלב חורטת...
מילה אחרת מכל המילים,
מילה שונה,
שאומרת -

תודה!

תודה רבה לכל אחד ואחת מכם!
תודה על התרומה הנפלאה שלכם,
תודה על המחשבה לתרום ולהעניק,
תודה על הבחירה בתלמידי בייס "אורים",
תודה על האופן בו העשרתם את חווית פורים עבור תלמידי ביה"ס אורים.

בהערכה רבה,
תלמידי, צוות והנהלת
ביה"ס "אורים" חיפה

שׁוֹם אִכּוֹלָם,
אֲנִימָה בְּהִגְדָּה רִשְׁמִיג אֲנִינִי בְּשֵׁנֶת אֹפֶשׁ,
אֵל מְרִיזִים שִׁיזָּאנוּ בְּשִׁיאוֹת קִיבּוֹל. זֹ
הִסִּיבָה שְׁמִי פֶלֶם "נְזִיק" אִכֵּם עִם עֲדִכּוֹנִים
(קִזְרִים).

עֲזֵר כֶּזֶר אֹדֶשׁ וּגְזִי מֵאֵץ נִיגְעָנוּ כֵּאֵן.
אֲנִינִי זָרִים בְּמִטְרוֹפּוֹלִין שֶׁל שְׂרֹאֵט שְׁנִקְרָא
הַנְטְרוֹסוֹוִיל. הַפְּרִזֵּר הַצָּה מִוְנָה כ־ 56,000
אִישׁ. מֵגֵמָם הַמִּזְרִים שֶׁזֶוּ אֲנִינִי זָרִים,
מְצִיבֵי קִזֵּב קִיבּוֹל. יֵשׁ אֲרוֹמֵג בּוֹקֵר בִּגְדֵר
הַאֹכֵל, יֵשׁ פֶּלִיאוֹיִת מִזְוֹנוֹת אֲמֵהִ"ז וּבְעֵרֵב,
יֵשׁ מִזְעִדוֹן, בְּרִיכָה וּבְעִיּוֹת מְנִייה...

הַגְּמָלִנוּ אֶעֱבֹד 3 יָמִים אֲאֵר שְׁנִגְעָנוּ וְאִכֵּן
אֵת כֹּל קִינִיג הַזִּיב עֲשִׂינוּ בְּשִׁלְבִים, וּבְשִׁבּוֹעַ
הַאֲמִרוֹן סִימְנוּ אֵת שֶׁלֵב הַהִתְאָרְנוֹת.
כִּינֹו שְׁכֶזֶר זִינִינוּ, (שְׁמֵה אֲרֵה אֲבֵרִי קִיבּוֹל
שִׁיזְמָנוּ אֲאֵזֵר.

מְבִינֵת עֲבֹדָה, יֵשׁ אִ"פֶּלֶסוֹפִיל" מִשְׂרֵד
בְּמִרְגָּק 15 דְּקוֹת הַיִּכָּה מֵהַדִּירָה שְׁלִינוּ,
וּמִאֲבִדְנוּ עֲבֹד 20 אִישׁ מְכִירֹת בֶּלֶל נִיטִיוֹן
רֵב, שֶׁזֶם עֲזֵר אֲנוּ מֵאֵד בְּהִתְאָרְנוֹת. אֲנִינִי
כֶּזֶר רוֹאִים הַקְּדָמֹת (אֲנִקְנִים שְׁבִינִנוּ מְצִיבֵי
הַמִּשְׁפָּט: נִתְּאוּ סִימְנֵי נֶפֶט). כִּימִזֵּן שִׁימְרָה
עֲבֹד זֵמֵן עִבְּ שְׁנוֹכֵל אֲהִיזֵ שֶׁהַמִּטְרָה הוֹשֵׁהָ,
אֵל מְקוֹוִים שְׁבִדּוֹוֹ הַזֵּא כֶּזֶר נֹכֵל אֲבֵשֵׁר
עַל אֲבִשׁוֹת אֲבֹזֵת.

עִבְּ כֵּאֵן אֲהִפֶּלֶם,
מִנְשָׁה וְאִסְתֵי הַזָּאֲרִי

זכתב תודה מילדי בית הספר לחינוך מיוחד "אורים" בחיפה,
להם חשאל הקיבוץ בשנים האחרונות מכונת סוכר ופופקורן
בפורים, על מנת להנעים לילדים את החג.
תודה לאירים רפאלי על היוזמה המבורכת ועל הדיווח.

10 שאלות ותשובות עם פיליפ פרידלנדר

גיל: 74

מצב משפחתי: נשוי מזה 46 שנים לשרה, אבא של ליעוז, סיון ואופיר, סבא ל-5 נכדים.

מקצוע: עד ליציאה לפנסיה לפני 6 שנים עבד במשך 16 שנה כנהג במועצה האזורית. לפני כן עבד באינסטלציה בקיבוץ יחד עם רפי שדמון ומנחם שפייר.

1 זיכרון מעניין מהילדות?

משהו שזכור לי, אם כי יותר מגיל הנעורים מאשר מגיל הילדות, זה שהייתי בתזמורת חמת החלילים של בית הספר, המתופף על התוף הגדול שיושב על הבטן ושמיים בו משני הצדדים. חוויית שיא מיוחדת שזכורה לי, היא מצעד חגיגי של כל בתי הספר בעיר אדינבורו, ואני זכיתי להיות המתופף הראשי, שנתן את הקצב לכל הצועדים. המצעד היה באתר מאוד ידוע ומפורסם - מגרש המסדרים של מבצר אדינבורו, וההתרגשות שלי, כמובן, הייתה מאוד גדולה.

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

"טיביליסי". אני "סוכן הנסיעות" של המשפחה, ולעיתים קרובות מתבקש לאתר באינטרנט "דילים" של נסיעות לחו"ל. לאחרונה חיפשתי "דיל" לטיול בטיביליסי, בירת גיאורגיה.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

ברידג'. אני משחק מזה שנים רבות ברידג' בקבוצות שונות. בשנים האחרונות משתתף בקבוצה קבועה, שנפגשת כל שבוע ביום שלישי בערב לשחק. שותפיי לקבוצה הם יוחאי רפאלי, דיץ צ'רביץ, צפי גייסמר וליאון גבאי, שמשמש כ"שחקן ספסל" ונמצא בכוננות להחלפה, כאשר מישהו נעדר. כל שבוע מישהו אחר מארח למשחק, שנמשך כשעתיים (שעת הסיום תלויה בקיומו של שידור משחק כדורגל חשוב בטלוויזיה...).

4 מהו החטא הקטן שלך (ה"גילטי-פלז'ר")?

אני מכור למשחקי קלפים במחשב, עד כדי כך שבמקרים בהם אני מתעורר באמצע הלילה ולא מצליח להרדם, אני מוצא את עצמי משחק. כך גם לעיתים קרובות מייד כשאני קם בבוקר. כאמור, זה סוג של התמכרות.

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית הכי רוצה להיות?

סידני, אוסטרליה. הרבה שנים היה לי חלום להגיע לשם, ואפילו היה שלב של תכנון ממשי לצאת לאוסטרליה לשלושה חודשים, תכנית שמסיבות שונות לא יצאה אל הפועל. לצערי, נראה שכבר לא אגיע לשם, כי טיסות ארוכות כאלו לא מתאימות לי בגילי.

6 מהו הפספוס שלך?

יש לא מעט רצונות ותכניות שהיו לי ושלא התממשו, אבל עם השנים שחלפו אני לא רואה אותם כפספוסים ולא מצטער עליהם.

אם יש משהו שאני מצטער עליו עד היום, זה שלא הייתי דייל קרקע בנתב"ג... לאורך שנים רבות רציתי מאוד לעבוד שם ומכל מיני סיבות זה לא יצא לפועל. נראה שדייל קרקע כבר לא אהיה...

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

כיום אין לי שאיפות רבות. אני מאוד רוצה לקחת את כל המשפחה - הילדים והנכדים כאחד - לטיול משפחתי ביער השחור בגרמניה. אולי עוד נגשים את זה...

8 ספר משהו שלא יודעים עליך.

א. מגיל 7 וחצי עד גיל 18 למדתי בפנימייה בסקוטלנד. הפנימייה, בשם "פטיס" (Fettes), הייתה של בניס בלבד ונחשבה לבית ספר מאוד טוב. עזבתי את הבית בגיל צעיר מאוד, משום שאבא שלי רצה שאקבל חינוך טוב, גם אם זה אומר לצאת מהבית ולהגיע רק בסופי שבוע מדי חודש. הימים בפנימייה, על אף שהיו רק בניס, זכורים לי כתקופה יפה ומאוד שמחתי להיות שם.
ב. איך הגעתי לקיבוץ הזורע? היו לי זוג חברים בגלזגו - האישה הייתה מזכירה של שליח הסוכנות היהודית מהארץ. היינו נפגשים, יחד עם השליח, לשחק קלפים פעמיים עד שלוש פעמים בשבוע. באותו הזמן פיטרו אותי מהעבודה בגלל אנטישמיות (נושא לסיפור נפרד), והשליח הציע לי לנסוע לחצי שנה לישראל ללמוד עברית באולפן. הגעתי ישר להזורע והתאהבתי במקום. נראה שהרקע הפנימייתי שלי כנער עזר לי להקלט. הייתי מאומץ אצל עירית ורפי שדמון.

9 תכונה אחת בך שהיית שמח להיפרד ממנה.

ה"יקיות" שלי. כל דבר צריך להיות בדיוק במקום שלו. אם צריך לנסוע אז זה חייב להיות "על הדקה". נראה שזה מהחינוך הקפדני לו זכיתי בבית הוריי. [שרה מעירה: "אני ההפך הגמור"].

10 משהו שמרגיז אותך ומשהו שאתה אוהב בהזורע?

מרגיז: מרגיז אותי שהכלבים מסתובבים כאן חופשי, ועושים את הצרכים שלהם בדשאים בכלל ובזה שלפני הבית שלנו בפרט.

אוהב: בעיקר טוב לי עם זה שאין כאן מלחמת קיום יום-יומית, כפי שיש לאנשים שאני מכיר מחוץ לקיבוץ. לא תמיד אנחנו יודעים להעריך את זה. חוץ מזה, המקום מאוד יפה ויש לי חברים טובים רבים.

חשוב לי גם לציין את ההערכה הרבה שלי ושל שרה, על העזרה שקיבלנו מהקיבוץ בגידולו של אופיר, בעיקר כשהיה ילד, ובייחוד את הליווי התומך והמסייע לו זכינו מאברהם רביד ז"ל.

תודה לפיליפ פרידלנדר על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמו לכולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים. ראיון: דני נהב